

Szilágyi P. Katalin

SZABADÍTÁS

[VADHAJTÁS]

2018-01-05 | NOVELLA, VADHAJTÁS

Soha nem képzeltem, hogy létezik ilyen bűz, míg egy napon be nem nyitott az üzletbe. Akkoriban kis élelmiszerboltot vittem, szerintem a friss pékáru illata vonzotta oda. A mosdatlan test áporodott kigőzölgése elkeveredett a szeméttelep szagával, rohadó

fogak bűzével, avas zsír, fokhagyma meg olcsó bor bukásával. Külsőre egy pátriárka nézett rám, dús, őszülő haja az egybenőtt szakállal csigásan göndörödött, szemöldöke bozontjából csillogott apró, ravasz disznószeme. Fekete fogcsonkok bújtak meg ajkai mögött, vállán jobb napokat látott hátizsák, benne aznapi kincsek. Két Berkesi, teniszlabdák meg egy tolltartó. Választékos volt, tanult szakmáit emlegette meg a balsorsot, az elvesztett jogosítványt, a börtönt, ahonnan pár hónapja szabadult. Pedig csak lopott. Egyidősek voltunk. Két férfi. Megsajnáltam.

kettétört zápfog

Eleinte csak pénzt kapott, sietős szásasaimat gúnyosan fogadta, látszott, többre vágya, beszélgetésre, tanácsra, nőre, az életemre. Később ruhát vittem neki, vasalt ingeimet fitymálva forgatta, műszálas, mondta rá, majd eladom. Farmer nincs, kérdezte, azt szereti, könnyű, szellős, nem kell vasalni. Kapott egyet, haláláig hordta. Az elején kéthetente jött, aztán naponta, többször is. Télen el sem akart menni. Hajnalban, nyitás előtt már a falat támasztotta az üzlet sarkánál. Volt, hogy később mentem nyitni, ajándékot hagyott a rács mögé dugva. Két gombolyag sárga fonalat és egy kötőtűt, undorító szagú zacskóba csomagolva. Gyermeteg viccein ugatva nevetett, egyszer bizalmasan elmesélte, pörköltet evett egy ismerős csárdagazda jóvoltából, s kérte, nézném meg, nem maradt-e paprikás a szakálla. Másszor megmutatta kettétört zápfogát, ami csak akkor hasogatott, ha időjárás-változás készült.

Könnyű, kíváncsisággal teli viszolygást éreztem mellette, mint a kukkoló, aki saját biztonságos kis hasadékan leskelődhet egy másik világ történéseire. Sajnáltam és megvettem. Néha elmerengtem tücsök-létének szabadságán, máskor elborzadtam, ha az éjszakai eső megzörgette a redőnyömet, és félálomban elképzeltem nyomorát. Szabad és moráloktól mentes életét olykor irigyeltem: nem sújtották adók és áremelések, váratlanul lerobbanó autó vagy csőrepedés. Emberszámba vettem, és ő egyre ragaszkodóbb lett. Nehéz volt ragaszkodásának súlya. Nyomasztott a létéért érzett felelősség és kutyaszerű hűsége.

el Gato, flickr.com

Egyik nap hajszárítót hozott, a bontatlan csomagoláson árcédulával, kidobott könyvet, csorba vázát. Meg egy fényképalbumot, amiben idegen emberek hatvanas évekbeli ruhákban pózoltak. Ki dobja el a családját, tűnődtem, és kivettem a kuka tetejére az egész hóbelevancot. Másnap már nyitáshoz várt, vasvillaszemekkel. Az album jó, hasítsa ki a képeket belőle, mutatta hidegtől elformátlanodott ujjaival. Nem kértem, sem az albumot, sem a társaságát. Két hétre szakítottunk, aztán újra megjelent. Vég nélküli történeteit a boldog múltból legalább úgy untam, mint penetráns bűzét. Csak egy kávéra valót, főnököm, villogtatta szemét a szőrből, és szinte tapinthatóan éreztem irigységét minden iránt, ami az enyém. Elismerően legeltette tekintetét feleségem lábán, s hódolt neki lopott tulipánnal. Cinkossá vált a hangja, ha a napi bevételéről érdeklődött. A bőröm alá férközött, és úgy éreztem, szerencsés életem adóját törlesztem minden alkalommal, amikor feltűnik az ajtóban.

a nyál íze

Aztán üzletet váltottam. Nem, nem menekülés volt ez, bár titkon reméltem, nem talál rám az új helyen. Álmodtam vele. Baljósan holdas éjszakán verítékben úszva ébredtem, számban rezes volt a nyál íze, és éreztem a szagát, mintha az ágyam mellett állna és kutatva nézne apró disznószeme. Sötét órán, hazafelé sietve hallani véltem rekedtes hangját, csak egy kávéra valót főnököm, s rettegettem, rögvest megérezem mancsszerű kezének szorítását a karomon.

ElFabrO, flickr.com

Eltelt a nyár, és egy csepegős, őszi reggelen benyitott. Sovány volt, köhögős. Megverték, mutatta kézfején a véraláfutás szabálytalan foltját. Egy tanyán dolgozott egész nyáron, de nem fizették ki a lókupec cigányok a bérét, sőt a papírjait is elvették. Egy kávéra valót, főnök, kacsintott a régi cinkossággal, és éreztem, elvesztem.

mohó tekintet

Onnantól rendszeresen jött, az egyre intenzívebb bűz köpenyként borította. Újra felruháztam, zoknit és cipőt adtam neki. Száraz, ugató köhögése állandósult, s remegtem, mikor reggelente megláttam mohó tekintetét.

Akkorra már ebédet is én hordtam neki, hiába magyaráztam, hogy nem vagyok az apja, sem a gondviselő istene, vigye máshoz a nyomorúságát. Harákolva köhögött. Kicsit sós volt a tegnapi leves, nézegette elgondolkodva mocskos körmét, de legalább meleg volt.

Azt hiszem, akkor döntöttem el. Nem bírok emelni, rázta a fejét, mikor kértem, segítsen egy barátom csónakját felhozni a stégről. De azért kimentünk. Esteledett, rajtunk kívül csak a sirályok és a tó, esti. Hol a csónak? Ezek voltak az utolsó szavai. Mikor ernyedt testét a tóba fordítottam, azt gondoltam, megszabadítottam egy lelket a nyomorúságtól.

Azóta jól alszom. Bár, ha esős az idő, nyugtalan leszek, mikor a szél veri az ablakot.

felső kép | Karl-Heinz Kasper, flickr.com